

IN MEMORIAM KORNELIS MULDER

Op 10 februari j.l. overleed in Haren Kornelis Mulder. Geboren in 1916 werd hij bekend als één van de Groninger minstreels. Samen met zijn vrouw, Anny Mulder-Ottes, trok hij door zijn geliefde Groningerland om de door hemzelf geschreven en op muziek gezette liedjes ten gehore te brengen. Mulder heeft hard gewerkt voor het bewaren en onderhouden van de streektaal. Hij was voorzitter van de Kristelke Verainen van Grunneger Toalgenoten, zat in de Commissie Streektaal en Literatuur van de Groninger Culturele Gemeenschap en in de werkgroep voor Berijming van Psalmen en Gezangen in het Gronings. Naast al deze tijdrovende werkzaamheden - en dat bij een drukke dagtaak - was de heer Mulder de stuwende kracht achter de oprichting van de Stichting 't Grunneger Bouk, waarvan hij secretaris was.

Zijn in de loop der jaren bijeenvergaaarde kennis heeft hij neergelegd in een aantal publikaties, waarvan ik hier vooral wil noemen „Hannekemaaiers en Kiepkereis” - (Haren, Knoop en Niemijer), - het mooie boek over de duitse gastarbeiders, die vanaf de Gouden eeuw hoofdzakelijk vanuit Westfalen voor seizoenarbeid naar Nederland kwamen.

Bij zijn nasporingen kwam hij „Hans

Hannekemaaiers' kluchtige lotgevallen en ontmoetingen op zijne reis naar en door Holland” - (Groningen, R. S. Schaank, z.j.) - tegen. Een uiterst curieus boekje, dat onder het motto: „Dee'z vent was schrikkelijk vet/Beklagenswaardig dom, Al wat hem aanzien gaf, Dat zat er buiten om”, aardig onze opvattingen over Duitsers weergeeft. Het zal misschien binnenkort herdrukt worden.

De laatste jaren heeft de heer Mulder geleden onder zijn slopende ziekte, die hem in toenemende mate het werken belette. Hij heeft ook geleden onder de vernielzucht in Groningen. Ik herinner mij zijn verontwaardiging even scherp als toen hij die uitspraak over hets lopen van het kerkje van Oterdum. De Groninger binnenstad geneest langzamerhand van de wonden die er werden geslagen. Het Zuiderdiep is in ere hersteld. Er staan weer bomen. Er kan weer geleefd worden. Het kerkje van Oterdum is echter onherroepelijk weg en Mulder schreef vol verontwaardiging zijn gedicht: „Kerkje van Oterdum,” met het refrein: „Tied di veraandert, 't nemt aalmoal 'n keer; kerkje van Oterdum dat stait ter nait meer...”

De heer Mulder was een gelovig man. Dat geloof zal hem in groeiende mate tot steun zijn geweest toen zijn ziekte verergerde. Het moge zijn vrouw tot steun blijven.

„Grunneger Psaalms en Gezangen,” gezang 282 vers 1, 2 en 4 zegt:

Blief bie mie Heer, dag is zo wat veurbie
't twijdonkert al, blief ie toch stoef bie
mie.
'k Ben zo benaauwd, en helpen ken
gainain;
wees Ie mien Helper, loat mie nait al-
laain

Dag is zo kort, betuun is nog mien tied,
wat wereld gef, dat gaat veurgoud aan
zied.
Haildaal allaaïn heb 'k hier gain holvaast
meer;
hol Ie mie vaast bie haand, blief bie mie
Heer

Ik ben nait baang, as 'k Joe moar bie
mie wait,
den lach 'k deur troanen hèn ien mien
verdrait
Aan dood en graf is 't leste woord nait
meer,
ik overwin deur joen gemainschap, Heer.
Hij zal er vaak aan gedacht hebben.

JAN KOOISTRA

KORNELIS MULDER, geboren op 9 april 1916, is bij velen bekend als een van de „Groninger minstreels”. Al meer dan twintig jaar trekt hij samen met zijn vrouw Anny E. Mulder-Ottes en Reinder Keizer als een modern troubadour door stad en land om in oudgroninger kostuum te zingen van het Groningerland, waarmee hij zo innig is verbonden.

De „Grunneger laidjes” van de minstreels zijn door hem geschreven en op muziek gezet.

Korn. Mulder is sinds 1955 voorzitter van de Kristelke Verainen van Grunneger Toalgenoten en hij ijvert sterk voor het bewaren en onderhouden van de streektaal. Hij had zitting in de Commissie Streektaal en Literatuur van de Groninger Culturele Gemeenschap en is actief lid van de Werkgroep voor Berijming van Psalmen en Gezangen in het Gronings. Een eerste bundel van deze „Grunneger Psaalms” is in 1966 verschenen.

Korn. Mulder is geboren en getogen in de stad Groningen. Daardoor is zijn op het Hogelandsters gerichte dialect sterk beïnvloed door het Gorechts

De verdwenen kerk van Oterdum, slachtoffer van de industrialisatie